ח.

המודר הנאה מחבירו – אסור בכל דבר,[1] ולר' אליעזר ולמתני' אף בדריסת הרגל.[2]
המודר מאכל מחבירו – אסור בכל דבר שיכול לגרום למאכל.
כגון כלים שעושים אוכל נפש אף שאין משכירים, או כלים שמשכירים אותם.
ומותר רק בכלים שאין עושים בהם אוכל נפש ואף אין משכירים אותם.

נדר – היינו הרי עלי. הפריש ונאבד או נגנב או מת, חייב באחריותו. ואינו בא ממעשר.
נדבה – הרי זו. ואינו חייב באחריותה, אבל עובר עליה בבל תאחר. ובאה ממעשר.[3]

זב בעל שתי ראיות – מטמא משכב ומושב וצריך שבעה נקיים[4] ואין בו קרבן.
זב בעל שלש ראיות[5] – מטמא משכב ומושב וצריך שבעה נקיים וחייב בקרבן.
משכב ומושב – אפילו עשר מצעות, כולן אב הטומאה.[6]
נגע הזב בדבר שאינו משכב או מושב – הוי ראשון ומטמא רק אוכלין ומשקין ולא אדם וכלים.

זב שהוא מצורע – סופר נקיים אף בעודו מנוגע, וכשיטהר מנגעו טובל[7] ונטהר מזובו.
ואף שעדיין מטמא כמצורע, מ"מ אינו מטמא משכב ומושב, ולא כלי חרס בהיסט.[8]
זב שטבל ביום השביעי וראה בו ביום אחר טבילתו – מטמא משכב ומושב למפרע וכ"ש אדם, אבל כלי חרס שהסיט בין טבילה לראייה טהורים.[9]

ח:

שומרת יום כנגד יום[10] – מטמאה משכב ומושב ואינה טעונה ספירת שבעה.

מצורע מוסגר – משתלח חוץ למחנה וטמא ככל חומר מצורע. ואינו פורע ופורם.
מצורע מוחלט[11] – אף פורע ראשו ופורם בגדיו.
טומאת מצורע – מטמא אדם וכלים הבאים עמו לבית.
טהרוהו וחזרה המספחת ופשתה – אדם וכלים שבאו עמו לבית בין טבילה לחזרת הנגע טהורים.[12]

מצורע הנטהר מתוך החלט – מגלח ומביא ציפורים.
נטהר מתוך הסגר – אין בו תגלחת וציפורים.
מלבד חילוק זה ביום רפואתו, מוחלט מביא בשמיני קרבן אשם ולוג שמן ולא מוסגר.

---

[1] אף בכלים שאין עושין בהן אוכ"נ ואף שאין משכירין.
[2] לרבנן ויתור, כגון דריסת הרגל, מותר. ועי' בתוס' לחלק בין דריסה בחצר או בבקעה ומעמידים כאן בבקעה, אמנם רש"י פי' בביתו.
[3] תוס'. והא דא תני לה, או משום דמיירי במופרש או תנא ושייר.
[4] ראה זוב בא' מהן סותר את כולן.
[5] ראיות דזב אינן תלויות בימים, ואין נפ"מ אם ראה כולן ביום אחד או ביותר ובלבד שיהיו ימים רצופים. רש"י.
[6] משא"כ במי שאינו מטמא משכב ומושב, העליון ראשון לטומאה והשני כבר טהור..
[7] והיא טבילה ראשונה לצרעתו, אלא שצריך עוד ספירת שבעה כדי להתירו בקדשים. רש"י. ועי"ש בפסוק המובא ברש"י שבימי ספירה יושב מחוץ לאהלו וביום השביעי צריך תגלחת וטבילה ואכ"מ.
[8] שטומאות אלו הן רק בזב ולא במצורע בימי ספרו. ועי' תוס' בשם רש"י בפסחים שמצורע מטמא משכב ומשכב לטמא אוכלין ומשקין ולא אדם וכלים.
[9] גמרא ורש"י בעמוד ב'.
[10] היינו שראתה יום או יומיים בי"א יום שבין נדה נדה. וטובלת ביום שמירתה.
[11] היינו שנראו בו סימני טומאה לאחר ימי הסגרו.
[12] כך משמע בגמרא שכן הוא לפי האמת. ועי' בגליון הש"ס לרעק"א (על העין משפט) מה שהביא מהרמב"ם ומבעל אור החיים הק'.